

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M-my
nose...

Speechwriter

~

Avada Kedavra Anonymous

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Avada Kedavra Anonim

Tarafından: Konuşma Yazarı

Riddle'ın solgun yumruğunun kucağındaki işe yaramaz asayı sıkıtiğini kimse fark etmedi. "Ben Tom," diye bağırdı. "Buraya gelmemin tek nedeni alternatifi toplum hizmeti idi." / Hermione, Avada Kedavra sonrası destek grubunu yönetiyor. Kaos başlar.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi:

2012-02-25

Kelimeler: 8409

Oylandı: Kurgu K+ - Dil: İngilizce - Tür: Mizah/Romantik -
Karakterler: Hermione G., Tom R. Jr. - Yorumlar: 237 - Favs: 1,267 -
Takip ediyor: 244

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/7868026/1/Avada-Kedavra-Anonymous>

[FicHub.net](https://www.ficHub.net)'in yardımıyla dışa aktarıldı

Avada Kedavra Anonim

[Giriş](#)

[Avada Kedavra Anonim](#)

Avada Kedavra Anonim

Evren: Açıkça AU

Tür: Mizah/Romantik (nihai tomione) Umarım

beğenirsiniz!

tüm sevgilerimle-

S.W.

Hermione, "Hadi herkes biraz sessiz olsun," dedi. "Herkes mi? Affedersiniz?"

Umutsuz.

Kendini yukarı çekti ve "DİNLE!" diye bağırdı. Anında

sessizlik.

"..., teşekkür . Ben Hermione, ne yazık ki devlet tarafından atanmış arabulucunuz. Hadi başlayalım."

Bedenler sandalyelerine yerleşirken tüm gözler nefretle kısıldı. Hermione boğazını temizleyerek kürsünün arkasına geçti. "Önce birkaç kural belirleyelim. Eminim şimdiye kadar tarafsız bir odada olduğumuzu , yani burada tüm sihirler devre dışı bırakılmıştır - buna dönüştürücü sihirlerin etkileri de dahildir." Bu da neden kimsenin kolunda Karanlık İşaretler olmadığını açıklıyordu. Ve Bellatrix Lestrange'in neden tek kaşı olduğunu da. Ve Lucius'un saçının neden belirgin bir gri parlaklığa sahip olduğunu. Ve Lord Voldemort'un neden uzun zamandır kayıp olan burnuna, saçlarına, insani özelliklerine ve benzerlerine aniden sahip olduğunu.

Hermione onun şaşırtıcı derecede genç görünmesinin suçlusunun kalan tek hortkuluk olduğunu düşündü. Hâlâ nerede olduğunu açıklamamıştı.

Yıllarca süren gözaltı ve sorgulamadan sonra bile o lanet şey saklıydı.

"İlk kural: Asalarınızı denemeyin; işe yaramazlar," dedi Hermione.

"İkincisi: Grubun diğer üyelerine saygı gösterin ve onlar konuşurken dinleyin. Üçüncüsü: Mirasım hakkında kabalık etmeyin."

Genel kıkırdama.

Hermione içini çekti. ", o zaman çemberin etrafında bir kez dönelim. Adınızı ve neden burada olduğunuzu bir iki cümleyle söyleyin. Hadi... devam edin." İlk koltuğu işaret etti.

Karanlık Lord'un çenesinde bir kas esnedi. Hermione yüzeyin altındaki kötülük havuzunda dönüp duran isteksizliği görebiliyordu. "Peki," dedi sonunda. "Ben Lord Voldemort'um ve ben -"

"Gerçek adınız. Takma isimlere izin verilmez."

"Bu, *Anonim Avada Kedavra*'nın *anonim* kısmının amacını boşa çıkarmıyor mu, Mudblood?"

"Bu yüzden açıkça belirttiğim gibi sadece ilk isimlerle sınırlandırıyoruz. Ve açıkça tekrarlanması gerektiği için, *benim adım Hermione*."

Uzun bir saniye. Gözleri kilitlendi, savaşıyorlardı. Odadaki hiç kimse Riddle'ın solgun yumruğunun kucağındaki işe yaramaz asayı sıkıştığını fark etmedi. "Ben Tom," diye bağırdı, her kelimesi zorlanarak.

"Alternatifin kamu hizmeti olmasının tek nedeni için buradayım."

Garip bir duraklama. Hermione boğazını temizledi. "Sıradaki kişi?"

"Ben Severus," dedi iksir ustası, dudakları gergin ve gözleri asıktı.

"Burada bulunmamın nedeni, gerçek bağlılığımın Bakanlık'taki aptallara yeterince duyurulmamış olması."

"Bağlılık meselesi hakkında hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye tısladı Riddle.

"Neden kendimizi tanıttığımızı anlamıyorum," dedi Bellatrix Lestrange, fazla yüksek sesle. "Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Ve sen de bizi tanıyorsun, Mudblood."

Hermione, "Ne yazık evet, ama bir giriş dönemi gerekiyor," dedi. "Ve bu *Hermione*. Sıradaki."

"Ben Lucius. Buraya geldim çünkü mahkeme tarafından atandığım görevlerimi ihmal etmenin uygunsuz olduğunu düşündüm."

"Ben de Bellatrix'im." Bella suratını astı. "Buradayım çünkü Lucy beni de yanında sürükledi."

"Bana öyle demeyi keser misin?" Lucius tersledi, gururlu yüz hatları Hermione'nin bir Malfoy'da hiç görmediği bir kırmızı tonuna dönüştü.

"Bir yok Lucy, kalp krizi geçirme," dedi Bellatrix arsız, orantısız bir gülümsemeye. Asasının ucuyla Lucius'u dürttü.

Hermione boğazını temizledi. "Lütfen diğer grup üyelerini kışkırtmayı bırak Bellatrix."

"Ne cüretle adımı ağzına alırsın?" diye Bellatrix, başı öyle hızlı döndü ki Hermione bir adım geri attı. "O pis ağzınla onu kirletmeye nasıl cüret edersin?"

Hermione, "Ve seni buraya getiren de bu tür davranışlar," dedi. "Sıradaki."

"Antonin," diye homurdandı Dolohov. "Buradayım çünkü ben bir azınlığım ve Sihir Bakanlığı eşit fırsatlara sahip bir yönetimdir."

Hermione içini çekti. Onlara '*neden burada olduğunuzu düşündüğünüzü söyleyin*' derken aklından geçen kesinlikle bu değildi. "Ben... , adalet sistemi söz konusu olduğunda herhangi bir pozitif ayrımcılık uyguladıklarını sanmıyorum -"

Bellatrix, "Sizin gibi pislikleri alıştırıyorlarsa, belli ki fırsat eşitliği var," dedi.

"Ben onlar tarafından işe alınmadım," dedi Hermione alaycı bir tavırla. "Henüz değil, neyse. Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi'nde yarı zamanlı stajyerim; bu eğitim programının bir parçası ve -"

"Ödeme alıyor musunuz?" diye sordu Tom Riddle.

Dudaklarını büzdü. "Şey... teknik olarak evet, ama bu pek de -"

"O zaman istihdam şemsiyesi altına giriyor, seni embesil kız."

"Pardon, benim hatam," dedi Hermione, sesi dizginlenmiş bir öfkeyle hafifçe titreyerek. "Çocukça sataşmalarını görmezden gelmeye çalışmama aldırmayacağından eminim; eminim artık insanların seni görmezden gelmesine alışmışsındır."

Esnedi. "Küstahlığın beni sıkıyor."

"Hadi... edelim..." diye Hermione. "Sıradaki." Bütün

gözler yan sandalyedeki kıza çevrildi.

"Ben Luna," dedi Luna Lovegood sakince. "Buradayım ünkü..." Gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı. "Bunun kulağa hoş bir fikir gibi geldiğini düşündüm."

Hermione bakakaldı. "Luna, bunun olacağını nasıl öğrendin?"

"Diagon Yolu'nda Hafif Bubotuber Destrangülatörü almak için bulunuyordum ve Flourish and Blotts'un önünde bir reklam gördüm."

"Bir reklam mı?"

"Evet. Bir Köstebek Sümüklüböcek tarafından yazılmış. Diagon Yolu'nda yaygındırlar, bilirsiniz - konuşmalara kulak misafiri olurlar ve bir şeyler yazarlar.

kendi dışkılarıyla."

Snape tiksintiyle, "Ah, Tanrım," dedi.

"...gerçekten gidebilirsin," dedi Hermione Luna'ya. "Burada olmak zorunda değilsin."

"Sorun değil. Yapacak başka bir şeyim yok."

Lucius ve Bellatrix birbirlerine baktılar. Riddle'ın, Snape'in ve Dolohov'un yüzlerinde bariz bir inançsızlık okunuyordu.

Hermione içini çekti. "Eee. Tamam o zaman. Benim asıl aradığım cevap, hepinizin burada bulunma sebebinin, insanoğlunun bildiği en korkunç lanetlerden kullanarak birini öldürmüş olmanız ve Bakanlığın da size yaptığınızın ciddiyetini daha iyi anlamanızı sağlamayı ummasıydı. eylemler." Luna'ya bir bakış attı. "Luna hariç. Her neyse, bu tür yıkıcı davranışlarda bulunmadan ne kadar uzun süre geçirirseniz, yaptıklarınızı düşünmek için o kadar çok zamanınız olur. Yani." Yüzlerden yüzlere bakarak ifadeleri analiz etti: tiksinti; küçümseme; can sıkıntısı. *Harika. "Odada dolaşalım ve Avada Kedavra'yı kullanmadan ne kadar süre geçirdiğimizi söyleyelim. Tom?"*

"On sekiz dakika," dedi Riddle. Hermione'nin kısılmış gözlerini soğuk bir meydan okumayla karşıladı. "Dışarıda bir sivrisinek vardı," diye açıkladı.

"Sen... Yapamam..." Hermione başını salladı.

"Tutarlı konuşabiliyor musun?"

Merlin bana yardım et. O anda yumruğunu adamın gözüne indirmesine ramak kalmıştı. "Ahlaki sonuçlarını bu kadar az düşünerek o büyüü nasıl kullandığını anlayamıyorum bile."

"Senin biraz tarafsız olman gerekmiyor mu?" Riddle kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Tarafsızlıkla ilgili hiçbir şey söylemediler; hayır."

Riddle uzun bir parmağıyla çenesine vurdu. "Sanki *arabulucu* kelimesinin kökleri Latince'den geliyormuş gibi hissediyorum -"

" Sessiz. Ol. Sessiz ol. Sakıncası yoksa bir dahaki sefere düşünmeden yaptığın katliamlar üzerinde çalış," dedi. Riddle'ın gözlerindeki ölümcül parıltıdan hoşlanmadığı için hızla yoluna devam etti. "Professo - yani Severus?"

Snape boğazını temizledi. "Eğer birkaç yıl önceki tek laneti saymazsanız, ki bu bir intihardan çok yardımcı bir intihardı. Her neyse, aradan onlarca yıl geçti" dedi. "Dediğim gibi, bir tür iletişimsizlik olduğu açık; suçlamalardan muaf tutulmalı ve derhal serbest bırakılmalıyım. Aslında, o lanetli Bakanlığın içindeki her bir boş kafalı delinin bana bol bol teşekkür etmesi gerektiğini tahmin ediyorum."

"Özür dilerim," dedi Hermione. "Protokole aykırı. Gitmene izin veremem." "Merlin aşkına," diye hırladı Snape, koltuğunda daha da çökerek.

Lucius konuştuğunda, tam bir pişmanlık tonundaydı. "O korkunç laneti yaptığımdan beri uzun yıllar geçti, vicdanımın suçluluğuyla çok acı çektim."

Hermione kuşkusunu gizlemeye çalışarak kaşlarını çatı. "Ee... doğru. Bellatrix mi?"

"Size cevap vererek kendimi utandırmayacağım."

"Bakın, lütfen işbirliği yapmaya çalışın. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirirseniz daha yavaş ilerler."

Bellatrix ağır ağır kapanan gözlerini taş odanın tavanına kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi. Uzun bir dakika geçti.

"Askıdaki Speelies'e mi bakıyorsun?" Luna fısıldadı. "Onları ben de görüyorum."

Hermione kürsüye yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bu uzun bir öğleden sonra olacaktı.

İki ay sonra.

"Hayır, *lütfe*n efendim, *lütfe*n bana bunu bir daha yaptırmayın - yapmayacağım -"

"Çok üzgünüm Bayan Granger, ancak ne kadar tatsız olsun, cezai işlemleri ve süreçleri denetlemek kolluk kuvvetleri stajyerlerinin görevidir. Bilgin olsun, bu sefer sadece not alacaksın, arabuluculuk yapmayacaksın. Bu grubun bazı üyelerinin daha güçlü bir yumruğa ihtiyacı olduğunu tespit ettik.

denetim." Pelmer başını salladı. "Neredeyse tüm stajyerlerimizi ve mevcut gönüllülerimizi zaten gözden geçirdik; kimse ikinci kez geri dönmeye uygun görünmüyor..."

Şaşkınlığı yerini teslimiyete bıraktı. "Ah, pekala. Elimizdekilerle idare edeceğiz. Şimdi gerçekten gitmeliyim."

Hermione'nin umudu, amirinin geri çekilişini izlerken azaldı. İşin tuhafı, not almanın onun güçlü yönlerine biraz daha uygun olduğu doğru olsa da, kendisinin yeterince güçlü yumruklu olamayacağını düşündüğü biraz sinirlendiğini de hissetti.

Belki de geçen sefer Tom Riddle'ın gözüne yumruk atmalıydı. Ve şimdi Cumartesi günleri öngörülebilir bir gelecek için mahvolmuştu.

Yeni arabulucu ?

O cumartesi.

Hermione içeri girdiğinde duyduğu ilk şey "*Hem, hem!*" oldu.

Neredeyse kaçacaktı ama bacaklarını içgüdülerini görmezden gelmeye zorladı. Sarsak adımlarla köşeye doğru ilerledi ve oturdu.

Sayıları azalmıştı. Dolohov ve Lucius görünüşe bakılırsa toplantının tekrarlanmasından kaçmayı başarmışlardı. Luna ise açıklanamaz bir şekilde hâlâ oradaydı.

Umbridge'in yüzünde geniş bir gülümsemenin yanı sıra, kendisine verilenden daha fazla gücü umutsuzca isteyen birinin açgözlü bakışı vardı. Hermione, kurbağa gibi kadının bu hale düşmesinden, deneme ortaklarını yönetmesinden bir tür hastalıklı memnuniyet duydu.

Bellatrix, Umbridge'e ihtiyatlı bir hayranlıkla bakıyor, kadının tombul pembe vücudunu sanki en iyi nasıl parçalayacağını düşünüyormuş gibi tarıyordu. Hermione neredeyse kendi kendini telaşlandıracakken, bu ifadeyi görmekten hoşlandığını fark etti.

"Ben Dolores Umbridge, Sihir Bakanı'nın eski Kıdemli Müsteşarı ve geçici stajyer memur." Umbridge pembe kırtasiye kâğıdını burnunun önüne kaldırdı ve okudu. "Bellatrix Lestrange burada mı?"

Hermione bir kahkahayı bastırdı. Umbridge'in Bellatrix'in soyadını telaffuz ediş biçimi kulağa her şeyden çok hapşırık gibi gelmişti.

"Evet?" Umbridge gözlerini Hermione'ye çevirerek, "Evet," dedi. Gözlerinde bir için soğuk bir tanıma parladı. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Hermione yumuşak bir sesle, "Oh, hiç önemli değil, Yüksek Engizisyoncu," dedi.

Umbridge biraz boğuluyormuş gibi görünüyordu ama listeye devam etti.

Listenin sonunda Hermione bir şey hatırladı. "Ee... talimatlarda soyadlarının listeden çıkarılması açıkça belirtilmiyor mu? Oturum?"

Umbridge tatlı bir sesle, "Bu toplantıyı siz yönetmek isterseniz, buyurun," dedi. "Buyurun Bayan Granger."

"Duyduğum başka bir soyadı mıydı?" diye mırıldandı Hermione'nin duymayı beklediği son ses: Tom Riddle'ınki. O kadar şaşırmıştı ki, kibar olmayan bir kahkaha attı ve elindeki panoyla yüzünü yarı yarıya kapattı. Umbridge'in bütün vücudu kaskatı kesildi.

"Özür dilerim. Ben, şey." Hermione elini salladı ve boğazını temizledi. "Devam edin, devam edin."

" *Hem, hem!* Şimdi. Bence işe bir iç muhasebe dönemiyle başlamalıyız. Kendimizi toplumun daha uygun üyeleri haline nasıl getirebiliriz? Herkes zihninde nezaket ve hoşnutluğun olduğu bir yere gitsin ve bir modelin nasıl olması gerektiğini düşünsün vatandaşı."

Bellatrix Lestrange'den bir boğulma sesi. Hermione, Bella'nın zihninde "nezaket ve hoşnutluk yeri"nin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen bir tabut.

"Herkes sakinliğin, güvenin ve hayırseverliğin zirvesine ulaştı mı?" dedi Umbridge, geniş, gevşek yüzü rahatlatanın resmiydi.

"Neden hâlâ buradayım?" diye mırıldandı Snape.

Hermione kelimeleri panosuna yazdı. Snape son aylarda pek ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyordu. Gerçi o değişecek biri değildi, diye düşündü.

"Kendinizi bir kedi yavrusu havuzunun içinde hayal edin," dedi Umbridge. "Yumuşak tüyleri yüzünüzü okşuyor, nazik miyavlamaları kargaşayı yatıştırıyor -"

"Kedilere alerjim var," diye tükürdü Bellatrix.

Umbridge'in gözleri korkunç bir şekilde şişkinleşerek açıldı. Bir saniye sonra gevşek dudaklarını gergin bir gülümseme kapladı. "...Pekala, bu engelle doğrudan ilgilenmekten başka seçeneğim olmadığını görebiliyorum. Siz, Bayan Lestrage, alternatif bir egzersiz yapacak." Kolundan cılız siyah bir tüy kalem ve bir rulo parşömen çıkarıp Bellatrix'e uzattı.

"Nedir bu?" Bellatrix tüy kalemi bir asa gibi sallayarak, "Bu ne?" dedi.

"Satırları yazmanı istiyorum." Umbridge'in gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. "Yaz, *ben saygıdan üstün değilim.*"

Bellatrix, "Beni bunu yapmaya zorlayamazsın," diye alay etti.

Umbridge kibarca gülümsedi. "Tam tersine, bunu yapmaya tamamen hakkım olduğunu göreceksiniz. Öyle değil mi Bayan Granger?"

Hermione kollarını kavuşturarak biraz daha dik oturdu. "Yaptığınız şeyi onaylamıyorum ama evet, işbirliği yapmayan grup üyelerini cezalandırmaya yasal olarak izniniz var."

"Bana mürekkep bile vermedin, seni aptal kadın," dedi Bellatrix.

"Bunun için endişelenme," dedi Umbridge en sakar tonuyla.

Bellatrix tüy kalemi parşömene indirirken, Hermione gözlerini kapadı ve parmaklarını kulaklarına sokarak kaçınılmaz çığlığa hazırlandı. Bellatrix acıya tahammülü yüksek bir tipe benzemiyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Elbette - oda nötralize edilmişti. Hermione yavaş bir nefes alarak işaret parmaklarını kulak kanallarından çıkardı.

Bellatrix kalemini masaya birkaç kez vurdu. "Bu lanet tüy kalem yazmıyor."

Hermione istemeden bir kahkaha daha attı ve elini ağzına kapattı. Bütün gözler tekrar ona döndü. "Özür dilerim!" diye , diğer elini çırparak. "Ben sadece... o kelime seçimi biraz ironikti -"

"Neden çalışmıyor?" dedi Umbridge boğuk bir fısıltıyla. "*Granger*. Neden çalışmıyor?"

"Tarafsız bölge. Sihir yok," dedi Hermione, sesindeki eğlenceyi . "Sana söylemediler mi?"

Korkunç bir sessizlik. Snape bile Umbridge'in silahının başarısızlığı karşısında yüzünde beliren saf dehşetten etkilenmiş gibiydi.

Sonra Luna dilini usulca şaklattı. *Clip-clop. Clip-clop. Clip-clop.*

Umbridge odadan çıkmadan önce Hermione'nin duyduğu tek şey boğuk bir "AAARGH" sesiydi.

Snape ayağa kalkarak, "Pekâlâ, bu kadar mı?" dedi. "Siz aptallar için sakıncası yoksa, ilgilenmem gereken hayati önemde şeyler var."

Hepsi Hermione'ye baktı. Omuz silkti. "Sanırım gelecek hafta görüşürüz."

Yağlı saçlı iksir ustası, "Tanrı'ya dua ediyorum ki öyle olmasın," diye tersledi.

Ama o yaptı.

"Bellatrix neden benden önce bu tedaviden çıkarıldı?" Snape inledi.

"Dobby bilmiyor, efendim."

"Peki Merlin aşkına, bu işlemleri neden bir Ev Elfi yürütüyor?"

"Dobby özgür bir elftir. Dobby hiçbir eve ait değildir!" Elf cılız göğsünü kabartarak kürsünün arkasındaki yüksek tabureye tırmandı.

"O gönüllü oldu," dedi Hermione. "Pelmer bu rehabilitasyon sistemini tartışırken Harry'yle birlikte beni ziyaret ediyorlardı ve o da bunun kulağa ilginç geldiğini düşündü. Departmanımız şu anda gönüllü sıkıntısı çekiyor ve stajyerlerin çoğunun üzerinde çalıştığı ilginç bir cinayet davamız var..." *Ben hariç hepsi.* Hermione kaşlarını çatı.

"Dobby Kreacher'dan da gelmesini istemeye çalıştı," dedi Dobby Hermione'ye parlak bir sesle. "Ama Kreacher kan hainleri hakkında bir şeyler söyledi hanımefendi ve bu fikirden pek memnun görünmüyordu. Bu yüzden Dobby tek başına geldi."

Koltuğunda ölü gibi yığılmış oturan Voldemort'un üzerinde saf bir tiksinti havası vardı. "Hadi işi bitirelim," dedi. "Ben Tom ve *Avada Kedavra*'yı kullanalı iki ay oldu. "

Hermione'nin kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi!" dedi. Dobby gözlerini kırıştırdı. "Bayan neden şaşırdı?"

"Evet, Mudblood," dedi Riddle, "neden bu kadar ürktün?"

Omuz silkti. "Oh, bir nedeni yok. Sadece senin normal bir insan olma şansın olabileceği fikrini değerlendiriyorum."

"Normallik." Bir tür 'pfft' sesi çıkardı ve tiksintiyle dudağını kıvırdı. "İğrenç."

"İşlevsellik pek de alay edilecek şey değil, Vol - Tom."

"Haklısın." Riddle alay etti. "Bakanlığın otorite kompleksi olan, sinirli, bakir bir Çamurkan ve hayattaki uygun konumunu terk etmiş bir elften başka çalışan bulamaması gibi alay edecek çok sayıda başka şeyim var."

Hermione daha önce bir cümlede bu kadar çok hakaret içeren şey duyduğunu sanmıyordu. Peki *bakire kelimesini* nereden bulmuştu? O

bir an için bocaladı, dehşete kapıldı. Köprücük kemiklerinin arkasında biriken öfke, serbest bırakılmamış kelimelerden oluşan bir girdap oluşturdu.

"Hermione Dobby'nin arkadaşı!" diye ciyakladı elf, yeşil gözlerinde öfke parlıyordu. "Tom Hermione hakkında böyle konuşamaz!"

"Canım nasıl isterse öyle konuşurum," diye tükürdü Riddle, sanki içgüdüsel olarak esasını çekerek.

Hermione bir yanıt bulmaya çalıştı ama bu yanıt, kör öfkesinin pınarında boğulmuş, ulaşılamaz bir yerde duruyordu.

Riddle omzunun üzerinden ona küçümseyen bir bakış attı. "Bu kadar aşağılık birine saygı duyuyormuş gibi davranmayacağım."

Ağzı hafifçe açıldı. Diyaframı yaklaşan bir feryatla gerildi. *Bir kelime daha, Voldemort. Bir... daha...*

"Ve" dedi, "her hareketimi buyuran aşağı bir türe sahip olmayacağım."

"*Aşağı türler mi?*" Hermione patladı ve yerden fırladı. "Burada aşağı türden biri varsa, o da *sensin*. Temel insani değerlere karşı o kadar körsünüz ki, herhangi bir çocuğun kavrayabileceği kavramları anlayamıyorsunuz ve o kadar korkaksınız ki kendi aşağılığını kabullenemiyorsunuz. Zeki olabilirsin, parlak bir büyücü olabilirsin, ama kimin umurunda? Önemli olan her şey hakkında, sizi sürekli işlevsizliğinizden kurtarabilecek her şey hakkında temel bir anlayıştan yoksunsunuz. Seni ırkçı yobaz, senden daha cesur, daha terbiyeli ve daha *insan olan bir sürü* insan olmayan varlık sayabilirim; ister denizkızları, elfler, goblinler, sentorlar, devler ya da lanet olası Askıya Alınmış Speelie'ler olsun!"

Bağırışlarının ardından oda tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı. Snape bu uzun küfürler karşısında isteksizce etkilenmiş görünüyordu.

Riddle'a gelince, hatlarına hafif bir eğlence ifadesi çökmüştü. "Vay canına, ne hoş bir tavır," dedi sonunda. "Sen

Politikaya girmek istemediğine emin misin?"

"AMAN TANRIM." Hermione tatmin edici bir *gürültüyle* yere düşen panosunu fırlattı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Nasıl bu kadar *yanılmaya* cüret edebilirdi? Anlaşılmaz. Tamamen anlaşılmaz.

Birkaç dakika öfkelendikten sonra o panoya ihtiyacı olduğunu hatırladı. Ama onlar hâlâ otururken oraya geri dönemezdi.

Bunun yerine, birkaç saatliğine evine geri döndü, daha sonra boş odaya gizlice girdi ve panosunu kaptı.

Notlarının altında kusursuz bir senaryo belirmişti: *Gelecek haftaki etkileşimi dört gözle bekliyorum, Mudblood.*

Neredeyse o lanet şeyi tekrar fırlatacaktı.

Snape'in baykuşu Cuma günü geldi. Mesaj, tıpkı adamın kendisi gibi kısa ve tatsızdı.

Kendimi haftalık işkence seanslarından kurtardım. Karanlık Lord'u kızdırmaktan mümkün olduğunca tavsiye ederim.

-Profesör Severus Snape Merlin

Nişanı, 1. Sınıf

Hermione notu buruşturup çöp sepetine attı ve yavaş bir nefes verdi. Snape haklıydı. Bir daha böyle bir öfke patlaması yaşamamanın hiçbir yararı olmazdı.

"Granger," dedi Pelmer'sesi arkasından. Kalbi yerinden fırladı, naif bir umutla sarsıldı. Kolluk kuvvetlerinin başındaki kişi

sonunda onu görevinden alacak mıydı?

"Evet, efendim?"

"Tom Riddle geçen haftaki toplantıda ona bağıarak boyun eğdirdiğinden bahsetti."

Kahretsin.

Hermione kıpkırmızı kesildi. "Evet. Bu... olan bir şeydi."

Pelmer'ın kırılmış yüzü bir gülümsemeyle gerildi. Kızın omzuna vurarak irkilmesine neden oldu. "Çok rahatladım Granger. Kesinlikle rahatladım. Gönüllülerimiz tükendi ve artık içinde asi davranışlarla başa çıkabilecek kadar mücadele olduğunu göre, arabuluculuk pozisyonuna geri dönmen mantıklı geliyor."

Adam uzaklaşırken sadece ağzını açabildi. Birkaç dakika sonra gırtlğından boğuk bir "eeeeghhhhWHAT" çıktı.

"Güzel bir gün, değil mi Hermione?" diye bağırdı Zacharias Smith yanından geçerken. Ne yazık ki stajyer arkadaşı için bu, onu sırtından alkışlamak için doğru zaman değildi. Hermione bundan sonra Emniyet katındaki en korkunç Kızılderili yanığı büyüüne sahip olarak ünlenecekti.

Riddle içeri girer girmez, "," dedi. "Severus nerede?"

"Artık gelmiyorum. Otur."

Yerine oturmadan önce onu çileden çıkaracak kadar uzun süre süzdü. Oturduğunda o kadar eğildi ki kare omuzları

sandalyenin arkasında. Aralarındaki mesafe bir metreyi geçmeyen küçük bir ahşap masa ile ayrılmışlardı.

"On üç yaşında bir çocuk gibi oturamaz mısın?" dedi. "Bundan daha asil olduğunu sanıyordum."

"Bu açıdan biraz daha az sıkıcı görünüyorsun."

Gözler oyulacak. Parmaklar koparılacak. Hermione dişlerini birbirine kenetleyerek, "Evet, elbette," dedi. Elinden geldiğince Profesör McGonagall'ı taklit ederek parmaklarını dikleştirdi. "Pekâlâ... Tom... medeni bir tartışma yapmaya çalışalım, olur mu?"

"Şüphesiz deneyeceğiz." Voldemort ona yarım bir gülümseme verdi ve kadın onun görünüşünden biraz rahatsız olarak sandalyesine geri oturdu. Gerçekten de Voldemort'a benzemiyordu; yeni onarılmış yüzüyle hiç benzemiyordu. Düşük ayarlı kaşları, artık kesinlikle kırmızı olmayan gözlerine sinsi ve kendinden emin bir görünüm veriyordu ve - Merlin, basit bir burun eklemesinin bu kadar belirgin bir fark yaratabileceğini kim bilebilirdi? Otuz beş yaşından bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu. Rahatsız ediciydi.

Hermione onun normal bir insan gibi görünmemesini tercih ettiğini düşündü. Yakışıklı bir insan.

Bu düşünceden tiksinti duydu ve boğazını temizledi. "Son konuştuğumuzdan beri *Avada Kedavra*'yı kullanmadığına inanıyorum?"

"Yani bana bağırdığın ve bilgiçlik bir öfkeyle dışarı fırladığın zamandan beri mi?"

"Evet. O."

Kısa bir duraklama.

"Özür dilemiyorum, biliyorsun," dedi Hermione.

"Özür dilemeni hiç önermedim."

"Özür dilememi önerdiğini hiç söylemedim."

"Bu durumda, yanlış anlaşılma için özür dilerim." Sırıttı. Kadın boğazının arkasından alaycı bir *çihh* sesi çıkardı. "Ve hayır," diye ekledi. "Avada'yı kullanmadım."

"Doğru." Hermione kendini topladı. "Size laneti kullanmayı neden bıraktığınızı sormak istiyorum."

"Pekala, Mudblood - sana Mudblood diyebilir miyim?"

"Bana Hermione diyebilirsin, çünkü ben sana Tom diyorum, Tom."

"Böyle bir iş ilişkisinde bu pek uygun görünmüyor. bizim." Adam bir kaşını kaldırdı ve kadın kaşlarını çattı, yanakları

kızardı. Öfkeyle tabii ki.

"Bu bir *iş ilişkisi* değil" dedi. "Bu, devlet ile bir mahkum arasındaki bir ilişkidir."

"Oh, lütfen. Hapsedilmiş sayılmam."

"Aynı fikirde değilim," diye tersledi.

Bir anlık sessizlik. Hermione'nin, sözlerinin kötü bir fikir olabileceği fikrini düşünmek için yeterli zamanı vardı.

Sonra Tom Riddle bir çırpıda masanın üzerinden atladı ve onu boğazından yakaladı.

Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve paniklemediğinden emin olmak için bir saniyesini ayırdı. Bir kaç kez ağzını şapırdattı. Sonra parmakları cüppesinin cebinde biber gazını aradı.

Ama o asıl *git; püskürt; beni koru* düğmesini bulamadan, Riddle'ın diğer eli siyah kutuyu onun elinden çekip aldı. Saçlarının koyu renk dalgaları gözlerinin önüne düşerken eğildi. "Sadece beni eğlendirdiğin için yaşıyorsun," diye homurdandı.

Hermione'nin görüşünde siyah noktalar belirdi. Uzun parmaklarının kavrayışı korkunç derecede . Havası tükenmeye başlamıştı ve daha da kötüsü, kendini zorladığı mantıksal paniksizlik modundan çıkmıştı.

Bu yüzden yumruğunu geri çekti ve Lord Voldemort'un yüzüne indirdi.

Bir çığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi. Zedelenmiş boğazına bir oksijen seli hücum etti. Sandalyesine çöktü, boğuk boğuk nefesler aldı, parmakları boğazına gitti ve karıncalanan derisine masaj yaparak yeniden hayat verdi. "Merlin'in pantolonu," diye ciyakladı, kelimeler çığ ve acı vericiydi.

Sonra ona baktı. Sol burun deliğinden akan kan dudaklarından akıyordu. Gözleri saf bir öfkeyle parlıyordu.

"Öleceksin," dedi.

"Bir gün, evet," diye itiraf etti, tuhaf bir şekilde histerik kahkahaya yakın hissediyordu. *Adrenalinden olsa gerek.*

Kendini ayağa kaldırdı, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "O gün bugün."

Hermione masayı ona doğru fırlattı.

Bir hafta sonra

"Burnunu gerçekten düzeltmelisin," dedi Hermione. "Tam şurası kanlı ve şişmiş." Köprüye dokundu.

"Yapamam."

"Peki, neden olmasın?"

Sesi alçaldı ve gerildi. "Çünkü, Graydger, bu lanetli chayber'dan her çıktığımda, *dozuna göre kayboluyorum.*"

"Ah! Doğru!" Hermione güldü. "Üzgünüm, unutmuşum."

Riddle kötü niyetli bir bakış atmaya çalıştı ama bu bir irkilmeye dönüştü. Parmakları burnuna gitti ve "Ah," diye mırıldandı.

Hermione neşeli bir kıkırdamayı dizginledi. "Pekâlâ. O zaman iş sırasına geri dönelim. Şiddeti aradan çıkardığımıza göre işlerin daha sorunsuz ilerleyeceğini umuyorum." Gür saçlarını geriye doğru salladı ve bir sayfa çevirdi. "Peki, *Avada Kedavra*'yı kullanmayı bırakmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Bu daha geniş, eğer deniz ürünleri çayı fark etmediyseniz. Daha geniş eşittir daha az canlı parçalanabilir."

"İlk buluşmamızda bahsettiğiniz ... sivrisinek gibi." "İyi hatırladım."

Hermione kaşlarını kaldırdı ve bir not aldı. "Yani büyü kullanımının çoğu içgüdüsel mi? Nispeten üstünkörü mü?"

Dudaklarının kenarları seğirdi.

"Ne?"

"Dothig. Sadece... 'üstünkörü' dediniz; ben de ." Boğazını temizledi. "Öyle olsun. Bu tür işlere nadiren kafa yorırım. Hamamböceklerine düzenli olarak *Avada Kedavra* ile vururum; Berlid'in dozları da bu tür şeyleri öldürür."

"Ama son iki buçuk aydır değil."

"Yap. Dwellig günlerdir mutlu bir şekilde böceklerden arınmış olarak yaşıyor."

"Peki o zaman." Hermione sayfayı çevirdi. "Alakasız bir not, ağrı kesici işe yarıyor mu?"

"...öyle."

"Sen nasıl..." Hermione kıpırdandı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Ona iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Nasıl hissettiğimi düşünüyorsun, Budblood?"

Her nasılsa, 'Çamurkan' sözcüğü boğuk, genizden gelen sesinde tüm tehdidini yitirmişti. "Ben Hermione," dedi.

"...Nasıl hissettiğimi düşünüyorsun, *Herbiode*?"

"Bir nebze de olsa hayal kırıklığı yaşadığınızı tahmin edebiliyorum."

"Zekice bir çıkarım."

Hermione onun detay vermesini bekledi ama o öylece oturdu, küskün, bitkin ve acınası görünüyordu.

Acaba onun surat asarken bir fotoğrafını çekmesine izin verir miydi diye merak etti. Neşelenmeye ihtiyacı olduğunda ona bakabilirdi.

"Umarım izleyiciyi kırmayı denememişsindir," dedi. Eğer gözetim alanının sınırları dışına çıkarsa, kör edici bir acı hissedecekti.

Bakışlarından, kesinlikle kırmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Hermione içini çekti. "Bunu Dumbledore yaptı, biliyorsun."

"Lanet olası Dubbledore. Tabii ki." Sol kolunu yukarı çekerek sol ön koluna baktı, kolunda artık çenesinden yılan çıkan kafatası yoktu. Onun yerine izleyici vardı: oldukça iyi huylu görünen mutlu bir yüz. "Ne zaman bir adım atsam Cruciatus gibi acıdığı düşünülürse, böyle gülümsemesi biraz sadistçe değil mi?"

"En başta çizgiyi aşan adımlar atmamış olsaydınız, bu konuda endişelenmenize gerek kalmazdı."

"Dockturn Alley'de Karanlık eserler dışında başka şeyler de var," diye mırıldandı.

"Eminim vardır. Ve ilgilenmediğinize de eminim." Elindeki panoyu bırakıp kollarını kavuşturdu. "Her neyse, izleyiciden kurtulmaya çalıştığınızda ne oldu?"

"Çoğaldı ve *bunlarla* kaplandı." Masum sarı gülen suratı dürttü. "Üç gün boyunca apartmandan çıkamadım."

Hermione elini ağzına götürdü, dudakları dizginlenmiş bir kahkahayla titriyordu. "...doğru. Ben... bu çok - öhöm! - talihsiz bir durum."

"Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyorsun."

"Belki de. Sayılır. Evet." Boğazını temizledi ve kısa bir iç geçirdi. "Bak Tom. Bu seansların amacı seni kışkırtmak değil."

"Oh, elbette. Sanırım bu yüzden kimliğimi masaya parçaladın. Çünkü masaya yapışmak istemedin."

Hermione başını kaldırıp tavana baktı ve morarmış boğazını işaret etti. "Bu tamamen nefsi müdafaaydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Oh, lütfen. Seni susturmak neredeyse görevimdi," dedi. "İnanılmaz derecede şehvetli davranıyordunuz."

"*Küstahça* mı?" Ela gözleri tekrar onunkilere kaydı. ", ortadan kaldırmaya çalıştığımız yıkıcı zihniyet bu. Narsisizminiz o kadar aşırı ki, suçluluk duygusunun nasıl bir şey olduğunu anlamanızı sağlamanın hiçbir yolu yok."

Riddle, Hermione'nin neredeyse tadını alabileceği bir alaycılıkla, "Eminim o küçük, zeki Budblood örgünü kullanırsan bir yolunu bulabilirsin," dedi.

Burnunu çekti ve asil yüzü yine acıyla buruştu.

"Dur da burnunu düzelteyim," diye iç geçirdi Hermione. "Bir dakika burada bekle."

Aceleyle odadan çıktı, dairesine gitti, küçük bir ilk yardım malzemesi aldı ve geri döndü. Adamın gitmediğini, hatta kımıldamadığını görünce şaşırdı. Orada öylece oturmuş, kendine acıyormuş gibi görünüyordu.

"Yuvarlanıp gitmenin hiçbir faydası olmaz," dedi.

"*Yuvarlanıp* gidiyorum," dedi. "Ah! Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sadece peroksit. Tanrım, Ron'on dört yaşındayken olduğundan daha kötüsün."

Bu onu susturdu.

Hermione yaklaştı, yırtık pırtık derisini, burnunun düz çizgisinin üstündeki şişmiş kızarıklığı inceledi. "Tanrım, o masayla seni kesinlikle , değil mi?" Hermione sesindeki gurur kırıntısını engelleyemedi.

"Evet. ."

"Aslında bunu tekrar dikmem gerekebilir. Şu sinir bozucu deri parçası var -" Peroksitle ıslatılmış bezle onu dürttü ve Riddle tekrar seğirdi.

Koyu renk gözleri, son derece konsantre bir şekilde buruşmuş olan yüzünü inceledi. "Biraz sevimlisin, değil mi?" dedi.

"*Sinir bozucu* değilim. Küstah ve zor biriyim. Arada belirgin bir fark var - ah, işte!" Kenarı buldu ve adamın burun köprüsündeki ölü deri parçasını çekip aldı.

Bir çığlık attı ve öne doğru sarsıldı. Elmacık kemiği onunkine çarptı ve kadın masaya doğru geriledi, bir eliyle kendini sabitledi. "Merlin'in pantolonu!" dedi. "Sakin olur musun!"

Riddle birkaç kısa nefes alıp verdi ve burnuna hafifçe dokundu. Biraz sakinleştikten sonra, "*Berlid'in pedleri* mi dedin? "

"Evet. Merlin'in pantolonu."

Bir saniye boyunca ona baktı ve sonra . Hata - soluduğu kanda boğuldu.

Hermione onun yanağında çarpıştığı hassas noktayı dürttü. "Tanrım, çok sert bir yüzün var."

Gözleri bir an için buluştu ve kız kıpkırmızı oldu. "Bu... kafamda daha az garipti."

"Söylediğiniz şeylerin çoğunun kafanızda daha az garip olduğunu düşünüyorum."

", sessiz olun. Sadece izin ..." Kaşlarını çatarak ona doğru eğildi. "Sadece..."

Peroksidi bir kez daha adamın burnuna bastırdı ve adamın gözleri kapandı, kaşları acı içinde kırıştı. Dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi ve öne doğru sallandı.

Alnı hafifçe onunkine dokundu. Kadın geri çekildi. "Erm!"

Gözlerini yavaşça açtı ve ona bir tür şüpheyile baktı. "Ben... işte,

işte gidiyoruz." Hermione bir yara bandını yerinden söktü. ve yüzüne yapıştırdı. Sonra masaya döndü, yara bantlarını ve peroksidi el yordamıyla ilk yardım kutusuna geri koydu. Neden bu kadar telaşlıydı? *Sakin ol Hermione...*

Kutuyu tokatlayarak kapattı ve Riddle'a doğru döndü. "Pekâlâ, bitti. Devam edelim. Evet." Ona bir mendil fırlattı. "Sümkür burnunu, hadi."

"Biraz tedirgin görünüyorsun," dedi ve uzun zamandan beri ilk kez sesine o hafif neşenin geri döndüğünü duydu. "Biraz tedirgin görünüyorsun."

Yine de o sesle ve burnunun üstündeki yağlı alçıyla bu umursamazlık pek uyuşmuyordu.

Sonra burnunu sümkürdü. Hermione bu ses karşısında yüzünü buruşturdu, ama daha sonra, "Oh, Tanrı'ya şükür," dediğinde sesi yine kendisi gibiydi.

"Morarmışsın," dedi, gerçekten istemeden. "Yanağın." Öyle de oldu. Soluk teninin üzerinde, köşeli elmacık kemiğinin hemen ucunda yeşil ve maviden oluşan ağır bir leke vardı.

"Sen de öylesin."

"...harika." Hermione elindeki panoya uzandı ve yavaşça oturduğu koltuğuna geri döndü.

Birbirlerini dikkatle incelediler.

Hermione bu görevden bir an önce alınması için dua etmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Daha hiçbir şey konuşmamışlardı bile, ama o şimdiden sabrının sonuna gelmiş, her an kopabilecek kadar gerilmişti. Pelmer neden onu seçmişti? Neden mi? Evet, Zacharias Smith bir morundu ama fırsat verildiğinde yumruğunu masaya vurabilirdi.

"Meşgul mü?" Riddle söyledi.

"Keşke burada olmasaydım." "Oh. Ne

güzel; ben de."

"Evet, peki, başka ne yapman gerekiyor?"

"Okumak."

Hermione hüzünlü bir iç çekişten başka bir şey yapamadı. Tam iki haftadır kitap okuyacak vakti olmamıştı ki bu akıl almaz bir şeydi. Bu, ikinci sınıfta taş kesildiğinden beri kitapsız geçirdiği en uzun dönemdi. "Okumayı özledim."

"Ne, *Witch Weekly* mi?" Riddle küçümseyerek söyledi.

"Har har. Hayır; *Üçüncü Astral Düzlemde Transfiguratif Hiperekstansiyon*'yeni başlamıştım ve iki *hafta* boyunca On Yedinci Bölümü geçecek vaktim olmadı. Berbattı."

Riddle ona, "*Sürpriz!*" diye bağırmasını bekliyormuş gibi baktı. *Sadece dalga geçiyordum!*

"Sen," dedi. "Bunu okuyorsun. Bir Mudblood."

"Muggle doğumlu olmadan önce cadıyım," dedi Hermione, "ve her şeyden önce okumayı seviyorum."

Ona attığı bakış kesinlikle değerlendirciydi. Hermione kollarını . "Ne? Gerçekten bu kadar şok edici mi?"

"Açıkçası, evet. Mizacınız Gryffindor'dan geldiğinizi gösteriyor, ki bu da büyük bir zekâya işaret etmiyor."

Hermione bir an düşündü. "Evet, bazen Ravenclaw'da olmam gerektiğini düşünüyorum. Şapka bir an için beni Slytherin'e koymayı bile düşündü, ama ben bu seçeneği listeden silmesi için ısrar ettim -"

Onunla göz göze geldi ve kesti. "Bunu sana neden söyledim ki?" "Hiçbir fikrim yok."

Hermione şakaklarını yoğurarak bir iç geçirdi. "Pekala, bak. İstemiyorum _"

"Son zamanlarda başka ne okudun?" diye sordu. "Son üç aydaki her şeyi istiyorum."

Gözlerini ona dikti. Bu liste sonsuza kadar sürerdi. Şaka mı yapıyordu?

Riddle sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "Şaka ," dedi. Sandalyesinde gerindi. "Hadi o zaman, dinleyelim."

"Ben... şey, eğer eminseniz." Parmaklarıyla saymaya başladı. "*Üçüncü Derece Temellerde Kitlesele Büyücülük; Trol İletişimi ve Korunmuş Aklın Doğası; 1830'dan 1856'ya Büyücü Mısır'daki Büyülü Bakanlıklar ve Hükümetler Üzerine Bir Analiz ve İnceleme...*"

Hermione, Riddle'ın yaptığı gibi unvanları içen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Onları ezberliyor gibi görünüyordu. Listenin yarısına geldiğinde, panosunu kaptı ve sözlerini yazıya dökmeye başladı. Arada sırada durur ve bir kitap hakkında soru sorardı. "Bu iyi

miydi?"

"Biraz basit," dedi. "Eğer bu size bir şey anlatacaksa, yeniden okumaktan elde edilecek önemli bir şey yok."

"Yazık. Kulağa biraz eğlenceli geliyordu." Başlığı listeden sildi. "Devam et."

Kadın durana kadar parşömeni doldurmuştu. "Neden bu kitapları bilmek istiyorsun ki?" diye sordu. "Sen sadece karanlık şeyler okumaz mısın?"

"Flourish and Blotts'taki cılız Karanlık bölümü, Flitterquills'deki kısıtlı alanı, Andrews and Garner'daki Karanlık Teori ve Uygulama raflarını ve sayabileceğiniz diğer Diagon Yolu mekanlarını çoktan tükettim. Oldukça sınırlı." Başını iki yana salladı. "Ve diğer her yer yasak bölge olduğuna göre, bu ışık-büyüsü saçmalığını okumak zorundaysam, iyi bir edebiyatla başlayabilirim."

" Bu yüzden mi Knockturn Alley'e gitmek istedin?" Hermione, sesi bolca güvensizlikle kaplanmış bir halde konuştu. "Okumak için yeni kitaplar almak için mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Belki de."

Hermione bir dakika kadar öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı, bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Tom Riddle. Voldemort. *Kitaplar*.

Birdenbire tuhaf bir gençleşme patlaması hissetti. "Hadi kitaplar hakkında konuşalım!" diye ağzından kaçırdı.

Daha kelimeler ağzından çıkmadan yanakları kızarmıştı. "Tanrım," dedi adam. "Sakin ol kadın."

"Özür dilerim. Ben sadece... bu lanet olası dünyada benimle kitaplar hakkında konuşacak başka kimse yok."

Dudaklarında gerçek bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. "Peki. Kitaplar hakkında konuşmayı çok isterim."

Ve yaptılar da.

Üç hafta sonra.

"Granger, *Draughts for the Dreary Denizen* kitabının On Üçüncü Bölümüne bakarsan, Baştan Çıkarıcı Dem'in Gün Batımı Tohumu ile daha etkili olduğunu açıkça görebilirsin."

"Bunun bir önemi yok; bunlar B Sınıfı Ticareti Yapılamaz malzemeler. Ve Snorlax'ın yerine geçebilecek bir şey yapabildiğinize göre -" Ağır bir kitabın masanın üzerine düşmesine izin verdi - "*Yağ Dokuları ve Sihirli Kimya* bölüm sekiz nokta dörtte belirtiyor, sanırım dayanacak bir ayağınız olmadığını göreceksiniz." Ona ilkel bir gülümseme verdi.

Riddle kitabın üzerine eğildi ve kaşlarını çattı. "Lanet olsun."

"Oh, sus. Mümkün olan en yakın fırsatta karaborsaya gitmek için bir bahaneniz olmadığı için hayal kırıklığına uğradınız."

"Hayır, sadece sinirlendim çünkü bir kez olsun haklı çıktın."

" *Bir kereliğine* mi? Eğer feci şekilde durumların çetelesini tutmuş olsaydık -"

"O zaman gerçekten de çok kısa bir liste olurdu." Riddle sırttı.

Hermione ellerini Molly-Weasley-vari bir tavırla kalçalarına koydu. "Eğer böyle devam edersen, *Wandlessly Wandering*'i ödünç almana izin vermeyeceğim."

"Bunu benimle deneme."

"Ben sadece önümüzdeki bir iki gün boyunca okuma keyfinizin bana karşı nezaketinize bağlı olduğunu gözlemliyorum."

"Nezaket mi?" Kollarını kavuşturarak bir kaşını kaldırdı. "Biz *hiç* Sivil mi?"

"Birkaç kez bunun eşiğine geldik, evet."

"Şey. *Nezaketin sınırlarını* zorlamak devletin kendisi değildir."

Hermione gözlerini devirerek onun elmacık kemiğindeki çürüğü dürttü. "Oh, sus."

Hafifçe kaşlarını çatı. Bunu neden yapmıştı?

O da şaşkın görünüyordu. "Neden gereksiz yere dürtüyorsun?"

"Ben, şey, ben sadece, şimdiye kadar iyileşmiş olacağını düşünmüştüm."

"Düzeltilme zahmetine . Şaşırtıcı bir şekilde yüzüme dokunan çok fazla insan yok."

Hermione'nin dudakları kıpırdadı. "Evet, pekala." Lekesiz olan kendi yanağına dokundu. "Ben de öyle, ama bu bir *Episkey*'den başka bir şey değil. "

"Dürüst olalım Granger: Nasıl görüldüğüm gerçekten önemli mi?"

Omuz silkti. "Toparlanmış görünmek her zaman güzeldir."

"Ne yani, haftada evimden çıkarken hava diye mi?"

"Restorasyon iksirini almaya başladın bile, değil mi?"

"Bu bir gösteriş projesinden ziyade uzun vadede burnumu, kaşlarımı ve saçlarımı geri kazanmak için. Pratik."

"Hâlâ." Kadın tekrar çürüğünü dürttü ve adam yüzünü buruşturdu.
"Gördün mü? Bu acı önlenebilirdi."

Riddle içini çekerek yanağını ovuşturdu. "Gerçekten çok sinir bozucusun, Granger."

"Oh, biliyorum. Bu kadar iyi olmak için de uzun yıllar pratik yapmak gerekiyor."

Birbirlerine bakarlarken uzun bir sessizlik oldu. Hermione nedense midesinin bulandığını hissetti. Gözlerini kırıştırdı ve ayaklarına baktı.

"Meraktan soruyorum," dedi Riddle, "kaç ?" "Yirmi üç."

"Ve sen hala sadece bir stajyer misin?"

"Sihirli Kazalar Departmanında birkaç yıl geçirdim ama beklentilerimi karşılayamadı."

"Oh."

"Peki ya sen? Sen kaç yaşındasın?"

"Zamansız." Ona beyaz bir sırtış fırlattı.

Gözlerini devirdi. "Yine de saçma bir şekilde genç görünüyorsun."

"Sanırım Hortkuluklarla ilgili bir şey. Ölümsüzlüğün etkileri çok çeşitli ve oldukça dikkat çekici."

Hermione soğukkanlılıkla, "Kendim için denemezsem bana aldırmayın, teşekkürler," dedi.

"Tabii ki hayır." Sırıttı. "Sen zaten gereken büyüü yapamazsın."

Dişlerini sıktı. "Merlin'in sakalı. Bu günlerden birinde..."

"Zaten bir masa çarptın; daha da vahşice bir şeyle tehdit etme."

"Merak etme. *Bu günlerden birinde*. Bu tehdidin ucunu açık bırakıyorum; hayal gücünü kullan. Mümkün olan en korkunç şeyi düşün. Bir gün bunu

yapacağım." "Ama

bugün değil?"

"Hayır. Bugün değil sanırım."

Riddle homurdandı. "O merhametiniz için teşekkürler, Kara Efendi Granger."

Ciddiyeti kırıldı. Bir kahkaha attı. "*Bunu* duyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Bedenine göre dene. Dikkate değer inatçılığınız ve kendini beğenmişliğiniz göz önüne alındığında, bence oldukça uygun."

"Oh, bu senden."

"Mesele de bu zaten. Bir Karanlık Lord'dan diğerine. Size anagramımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır, sevgili Merlin, *Tom Marvolo Riddle*'ı yeniden düzenlerken ne kadar zeki olduğunu onuncu kez tekrarlamana gerek yok. " Cebinden bir parşömen çıkardı. "Aslında hazırlıklı geldim. İşte, biraz

çok daha ilginç anagramlar olabilecek başka isimler seçebilirdiniz."

Gözle görülür bir şekilde yüzü kızardı. "Oh, Tanrım."

Gülümsedi. "Bunu sevdim: 'Mort, Yaşlı Hizmetçi Aşık'. Gerçi 'Denizkızı Volt Salyası' da kulağa hoş geliyor -"

"Neden bunlara bakıyorsun ki? Neden?"

"Oh, bu biraz daha uygun - 'Seyahat, Milord! Doom.'" "Çok fazla boş vaktiniz var."

"Tidal Overlord Mom'a ne dersin?"

"Hayır."

"'Tuhaf ahlaksız isyan,' bu sizi oldukça iyi tanımlıyor..." "Dur."

"Trim kalıp aşırı

yüklemesi..."

"*Sessizlik.*"

"Kahretsin, ." "Kapa

çeneni!"

"Zırhlı bebek kusmuğu -

" "Tanrım, neden -"

"Marvel, dildo

motoru!" "Ne?"

Parşömeni adamın yüzüne doğru salladı. "İşte, bak -"

Öfkeden kudurdu. "Bu gereksiz!"

"*Sen gereksizsin!*"

"Saçmalamayı kes."

"Kabalığını bana bırak," diye karşılık verdi.

"Hayır, ben ciddiym," dedi. "Konuşmayı

kes."

Kollarını kavuşturarak parşömeni masanın üzerine fırlattı. "Ne yapmamı istiyorsun-"

Sonra adamın dudakları hafifçe onunkilere değdi ve kadın dondu kaldı.

"Gelecek hafta görüşürüz," dedi Riddle. *Wandlessly Wandering*'i aldı ve gitti.

Hermione, Pelmer'in baykuşunu aldığıında buna inanamadı.

Riddle'in şartlı tahliyesi için bir gönüllü daha buldum. Walburga adında bir bayan. Cumartesi günü soruşturma detaylarında sana ihtiyacım var.

Kaşlarını çatarak notu ateşe attı. Neden biraz hayal kırıklığına uğramış, biraz da sinirlenmişti? Yıllardır istediği şey buydu.

Ama kitaplar. Zeka. Sohbet. Öpücük...?

En önemlisi, *Wandlessly Wandering*'in geri dönmesine ihtiyacı vardı.

Böylece, o Pazar Hermione kendini Diagon Yolu'ndan aşağı, Gringotts'un arkasındaki ara sokağa yığılmış küçük, düzgün tek tip apartmanlardan oluşan denetimli serbestlik bloklarına doğru yürürken buldu. Gün muhteşem ve buz gibi soğuktu, pamuk şekeri bulutları düz mavi gökyüzünü kaplamıştı.

Floean Fortescue's, hava sıfırın altında birkaç derece olmasına rağmen nedense hâlâ dondurma satıyordu.

"Mudblood!" diye bağırarak Bellatrix'in sesini duydu gözetim bloklarından birinden. Hermione asasını salladı ve pencere çarparak kapandı.

Gözlerini kısarak bloklara baktı ve merdivenleri tırmanarak en tepedeki daireye çıktı. Diğerlerinden yalıtılmış, yalnız, küçük bir çatı katıydı. Hermione kapıya vurdu.

Riddle kapıyı açtığı anda yüz ifadesi bir anda hafif bir şaşkınlıktan boşluğa dönüştü. "Granger."

"Ben... şey, kitabım için geldim."

"Elbette." Yakındaki bir masaya uzandı ve kitabı ona uzattı.

"Doğru." Hermione birkaç saniye öylece durdu. "İçeri girebilir miyim?"

Riddle tek kaşını kaldırdı. "Özel bir nedeni var mı?" "Merak."

"Kediyi öldürdü, biliyorsun."

"İyi ki kedi değilim o zaman." *kerelik Çok Özlü İksir dışında.*

Onu iterek geçti ve üç odalı dairesine baktı: küçücük bir banyo, minicik bir mutfak ve burası, çalışma masası ve çok fazla kitabın bulunduğu yatak odası. Her kitap alfabetik olarak sıralanmıştı, her köşe yerli yerindeydi, hiçbir şey yanlış hizalanmamıştı.

"Fena değil," dedi. "Bir

hapisane hücrelerinden

daha iyi."

"Elbette." Kadın adamın buruşuk saçlarına, kızarmış gözlerine baktı.
"Harareti görünüyorsun."

"Yerinize gelen kişinin sizi geliştirmediğini söylemeliyim."

"Walburga mı? O da kim?"

"Akıl hastanesinde olması gereken biri." "İnsanlar

senin için de aynı şeyi söyleyebilir."

"Ben ciddiğim." Riddle saçlarını düzeltti. "O çılglık atmadan bir cümleyi bile tamamlayamıyordum.
Ben..."

"Ne?"

"Bilirsin işte. Bir melez."

"Bunu ayıp bir kelimemiş gibi söyleme." Hermione soğuk bakışlarını ona dikti. "İrkçiliğinin az da olsa azaldığını sanıyordum."

Riddle içini çekti. "Hâlâ bir Çamurkan olmanın utanç verici olduğunu düşünüyorum." "Ve hâlâ o kelimeyi kullanmandan nefret ediyorum."

"Oh, tamam,

duracağım."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Tom, senden rica ediyorum, *lütfe*." Kaşlarını çattı. "Bu kelimenin tarafsız bir çağrışımı yok. Ve Tanrı aşkına, ben nasıl olur da ortalama bir safkan cadıdan daha aşağı olabilirim?"

Sert, garip bir sessizlik.

"Daha az aşağılayıcı bir terim seçmeyi düşüneceğim," dedi sonunda. Kapıyı kapatarak soğuğu engelledi. "Ee," dedi kollarını kavuşturarak. "Aslında neden buradasın?"

"Kitabımı almak için. Sana söylemiştim." "Saçmalık."

"Berbat bir yalancı olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın," diye burnunu çekti Hermione. "Kitabımı almaya gelmemiş olsaydım, bunu çok daha önce söyledin."

"Bu durumda benim sorum şu: Neden *hala* buradasınız?"

Bir an için düşündü. "Sanırım nedenini öğrenmek istiyorum..."

"Evet?"

"Beni öptün," diye mırıldandı, pancar gibi . "Yani, basit cevap, elbette, bunun bir taktiği olduğu, böylece alıkoymakla tehdit ettiğim kitabı alabileceğin. Ama bu sizin standartlarınıza göre biraz fazla basit görünüyor. Dikkat dağıtmak için başka bir yöntem seçebilirdin ve -"

"Bu işe çok fazla kafa yormuşsun." "Ben - ne?"

"Seni öptüm çünkü canım öyle istedi." Dar omuzlarını tembelce silkti. "Başka bir nedeni yok."

"...oh," dedi Hermione, ne hissedeceğinden emin değildi, uygun yanıt ne olursa olsun ne hissettiğinden emin değildi.

"Tekrar yapmamı ister misin?" diye sordu.

"... I ..." Bir an etrafına bakındı ve sonra omuz silkti. "Pekâlâ."

Kitabı elinden kaptı, masanın üzerine fırlattı ve dudakları onunkilerle çarpıştı. Daha önceki hafif fırça darbelerine hiç benzemiyordu. Bu kez onun tadını ağzının derinliklerinde bir sızı gibi hissedebiliyor, temaslarının her milimetresinin vücudunu elektriklendirdiğini hissedebiliyor, uzun bedeninin ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu. Adamın gövdesiyle çarpıştığında bir rahatlama şoku yaşadı ve ne pahasına olursa olsun onu öpmesini engellemek için cüppesinin önünü kavrarken güçlendi.

Riddle eğilerek onun kulağına bir şeyler mırıldandı. "Bu arada: Benim adım Tom ve *Avada Kedavra*'yı dört yıldır kullanmıyorum."

Dondu kaldı ve sonra çekiştirerek uzaklaştı, yanakları kızarmış, dudakları morarmıştı. "Ne?" dedi yüksek sesle.

"Yalan söyledim." En tatmin olmuş

gülümsemesini takındı. "Peki, neden -"

"Yalan söylemeye *başladım* çünkü Bakanlığa kızdırmak ve küçük de olsa bir özerklik göstermek istedim." Ellerini kızın yanlarında gezdirdi ve kız istemsizce titredi. "*Devam ettim*

"Yalan söylüyorsun," dedi, "çünkü eğlenelisin. Ve kolayca sinirleniyorsun. Ve kızgın olduğunuzda çekici. Ve konu Ben hariç herkes entelektüel bir savaş veriyor, bu da tartışmalarımızın beni eğlendirdiği anlamına geliyor." Kısa bir duraklama. "Elbette bunu objektif olarak söylüyorum."

Hermione ters ters baktı. "Ve sen, Tom Marvolo Riddle, iğrençsin."

"Ah, canım. Suçluluk duyabilseydim, eminim bu konuda kendimi çok kötü hissedirdim," diye iç geçirdi, yüz ifadesi masumiyetin resmiydi.

Gözleri buluştu ve sonra Tom Riddle'ın daha önce hiç yaşamadığı bir şey oldu.

Kendilerini tutma çabalarına rağmen ikisi de aynı şekilde kıs kıs güldüler.

Sonra kısı kıs gülmeler kıkırdamalara dönüştü ve kısa süre sonra gülüyorlar, homurdanıyorlar, gülmeyi kesmeye çalışıyorlar ve başarısız oluyorlardı.

Sonunda alınlarını birbirlerine dayayarak durdular, gülümsemeleri soldu.

"Kal," dedi Riddle.

"Peki," dedi Hermione.

Asasını salladı. *Episkey*.

Elmacık kemiğindeki çürük eridi ve parmak uçlarını o noktadan çenesinin açısına doğru kaydıldı.

"Mükemmel."

x

x

x

-fin-